

28 november 2013:ilja

Wat is het soms toch lekker om gewoon geen telefoon, geen tv en geen internet te hebben. Maar wat ga je dan doen? Nou ik weet wel wat de dorpsbewoners doen, als ik naar al die kleine kinderen kijk die op straat lopen, geen vergrijzing hier hoor! En daar hebben we gelijk de oplossing voor onze vergrijzing in Europa.....

Nou je begint de dag in de hangmat, turend over de rivier. Wel een ipad in je hand om wat te lezen. Tussendoor bekijk je wie er allemaal binnenloopt, je eet je ontbijtje, je schrijft een verhaal en kijkt eens naar de fotos en film die je hebt gemaakt. Ondertussen is het frisjes geworden, de regenbui van gisteren heeft de koud tijd ingeluid hier en het scheelt zeker 7 a 8 graden met gisteren. We hebben dan ook lange broek en trui maar weer eens tevoorschijn gehaald. Ineens is 19 graden niet echt lekker meer. Buiten miezert het ook en we zijn blij dat we gisteren op pad zijn gegaan naar de dorpen. Na een tijdje is het opgehouden met miezeren en willen we er even uit. De dorpsstraat is nu een modderpoel geworden en we glibberen er doorheen. Onderweg komen we langs de bijeenkomsthal van het dorp. Onze guesthouseeigenaar (dr. Joy) heeft verteld dat er verkiezingen zijn morgen en hij heeft zich verkiesbaar gesteld om hoofd van het dorp te worden. In de hal wordt er druk gedebatteerd en ook Dr. Joy is van de partij. We luisteren even maar begrijpen er natuurlijk niets van en lopen verder. Dan begint het weer te regenen en moeten we schuilen in een restaurant. Als de regen is opgehouden komt er een boot aan met allemaal spullen. We staan bovenaan de trap die naar het dorp leidt. Er staan een stuk of 6 vrouwen klaar om alle spullen naar boven te sjouwen. Varierend van een grote zak aardapelen tot grote zakken met kleding worden op de rug met een hoofdband ter ondersteuning naar boven getild. Nu is de trap al zonder bekleding een hele klus, laat staan met 30 kg op de rug. Sommige vrouwen dragen versleten sokken en schoenen en ook hun kleding is kapot. Normaliter zouden wij dit mannenwerk vinden, maar blijkbaar is dat hier heel normaal, dat vrouwen dit doen. Dit is weer een moment dat je blij bent dat je wieg in Nederland heeft gestaan! We observeren de dames en als je een handje wil helpen, wordt dat vriendelijk geweigerd. Ze worden mogelijk per kg betaald of zo? De goederen worden in ieder geval naar een soort marktplaats gebracht. Later horen we dat er morgenochtend inderdaad markt is, dit gebeurt eens in de 10 dagen.

We lunchen op de hoek, samen met hans en Dineke. De eigenaars van het restaurant zijn een zweed en zijn laotiaanse vrouw. Je vraagt je af wat zo'n europeaan nou in zo'n gehucht moet doen. Hij verklaart het enorm naar zijn zin te hebben, hij ontmoet dagelijks nieuwe mensen en zijn gezin kan hier onbezorgd leven, de kinderen kunnen gewoon op straat spelen, geen gevaar voor verkeer. Hij is blij de hektiek van thuis achter zich te kunnen laten. Ach, er is wat voor te zeggen, natuurlijk. En dan te bedenken dat ie nog maar een jaar of 25 was. Remco moet erg

lang op zijn nasi wachten en wij zijn allemaal al lang klaar met eten. Dan blijkt dat moeders de nasi was vergeten en deze nu flink aangebrand in de pan ligt. Er wordt snel wat anders bereid en na het eten gaan we nog even door het dorpje wandelen. Het is niet groot, het bestaat uit 1 hoofdstraat van ongeveer 500 meter met een stuk of 3 kleine zijstraatjes. Aan het einde van de straat is de pier en bevindt zich een klooster. Er loopt ook nog een pad naar een kleine grot met uitzichtpunt, maar die laten we links liggen. We hadden gehoord dat de Taiwanese dames gisteren onder de bloedzuigerbeten zaten en nemen met dit weer maar niet het risico om door de bossen te gaan lopen. We gaan maar weer terug naar onze bungalow om de rest van de middag in de hangmat door te brengen, kijkend naar alle nieuwe gasten die arriveren.....